

jsi pozůstával. Já bych byla sice ráda tajemství mého počtu tobě vyjevila, ale vě-
 dět jsem nemohla, zdalibž by v tom valie boží byla. Nyní pak z toho srdčně se ra-
 duji, že od anjela to všecko jsi zvěděl. Ale co se té milosti, kterou mně Bůh pro-
 kázal, dotýče, za tu jsem do smrti hodně se odměnit moci nebudu. Neb když ještě
 v chrámě jsem bydlela, začastý jsem Boha prosívala, aby mně té milosti dopřál,
 abych máu Spasitele světa myma očima mohla vidět a jí sloužit, nyní pak vidím,
 že já, ta nejnehodnější dívka, jsem ta sama panna, ačkoli v na mně nic takového se
 nenachází, co by na takovou pannu přislušelo.

Tu posadili se oba dva spolu a Maria začala vpravovat svatému Josefu, kterak
 se jí archanjel Gabriel zjevil a kterak Duch svatý vtělení Pana Ježíše v ni předivným
 způsobem učinil. Vpravovala také jemu, co se v domě Zachariášověm s Alžbě-
 tou a svatým Janem přihodilo a jak nevypravitedlných milost po ten čas od Boha
 nabyla, z čehož čím dýle tím více svatý Josef se veselil a nad tím vším velmi divil.
 Nemohl se nasýt, ac by Maria všecko jemu vypravila, a ona také z toho největší
 potěšení měla, když mu ty věci vpravovala. Tak tehdy za dlouhou chvíli spolu
 na jednom místě seděli a velikou radost hojně slzy vylivali, na jídlo i na pít i na
 všecko, co na světě jest, pro velikou radost zapomenuli a ten celý den v chvále
 boží a v veliké radosti strávili.

Není pak možné vpraviti, v jaké uctivosti napotom měl svatý Josef Marii Pannu
 a jak jí věrně sloužil. Neb dříve, než zvěděl, že ona má matkou Mesiasše být,
 vším způsobem jí v uctivosti měl a jí sloužil, nyní pak, když poznal, že opravdu tou
 matkou učiněna jest a jednorozeného Syna božho v svém životě nosí, vysloviti
 možné není, jak velice jí ctil a jí posluhoval. Neb téměř sobě netroufal s příkry-
 tou hlavou s ní mluvití aneb blízko při ní stát, poněvadž dobře věděl, že daleko
 ona svatější jest než všecky posvatné věci Starého zákona. Neb sobě myslil: Jest-
 lize otcově naši archu Paně v takové uctivosti mítí musel, že žádný sobě netrou-
 fal k ní blízko přistoupiti, jak mnohém vícejí já mám tu svatou Pannu v uctivosti
 mítí, která jest opravdivá a živá archa Paně, která netoliko ten pozemský chleb
 nebeský v sobě nosí, nýbrž toho nejmocnějšího Pana nebe i země v svém životě
 zavřeného má? Kterak tehdy já, bídný člověk, hodně jí ctili budu moci? Kterak jí
 hodně sloužití budu, neboť jest hodná, aby jí všickni anjela sloužili.

Co u sebe přemejšlel a začastý mluvil s hojným slzi proléváním, a dosti ponizo-
 vatí se nemoha před tak svatou Pannou, pilně a pobozně jí sloužil svatý Josef, ona
 pak nic jemu příjemnějšího učiniti nemohla, jako když ho k nějaké službě poža-
 dala, a naproti velmi se nad tím rmoutil, když Maria jemu v něčem sloužila, neb
 tisícrate raději sám by to byl vykonal, než k tomu dovolil. Na ten tehdy způsob
 ty dvě svate osoby spolu živý jako nřjaci pozemští serafimové, neb cokoli
 myslily, mluvily neb činily, byla sama ctnost, dokonalost a svatosť.